

OM ANGST, DEPRESSIONER OG ANDRE FORÆTTELSER

En novelle af
Egon Strongminder

Min gode ven. Nu skal jeg fortælle dig en historie, hvor du kommer til at bevæge dig ud og ind af mit sind, og som først og fremmest er et togt ind i de psykologiske landskaber... Så fortsæt med at læse. Lyt til mig, og du skal blive klogere på mig og måske på dig selv. Det er med en vis bæven, jeg bevæger mig ned i dybet af mig selv. Ind og ned i disse til tider dunkelt oplyste gange i mit indre, for hvad kan det ikke udløse af voldsomme kræfter? Rene vulkanudbrud eller selvfortabelse. Disse gange kan også være klart oplyst i neon. Du skal også stifte bekendtskab med nogle størrelser, som Det offentlige Regimente samt Tvangsstyrkerne. De dækker formentlig over velkendte begreber inden for officielle psykologiske leksika, men er nogle selvopfundne begreber i mit univers.

Har du prøvet sådan rigtig at kigge indad? Hvem ser du der? Svimler det for dig? Bliver du angst? Så er du sandsynligvis ikke i kontakt med dig selv..., tror jeg nok.

Et tids- og egnsbillede. Jeg kører langs en uendelig række af fabriksbygninger, som i dag er udstillingslokaler for diverse bilfirmaer, og hvad ved jeg af voluminøse foretagender. De kom hertil – fabrikkerne – i de glade tressere og halvfjerdserne. Hjulpet på vej af egnsudviklingsmidler – udflyttet fra hovedstaden, hvor ingen gad arbejde i produktionen. Nu er det også forsvundet herfra

– arbejdspladserne i produktionen. Til Østeuropa og Fjernøsten. Hvordan skal vi overleve? Os heroppe i Nordjylland og for den sags skyld i det øvrige Danmark? Heldigvis har vi da vores landbrug og slagteri. Og fiskeriet. Og så har vi Danmarks første og største nationalpark.

Efter køreturen i dag får dine associationer frit løb i samme retning. Der er snart heller ingen turister mere. De, der i højsæsonen flokkedes om Nordjyllands herlighedsværdier. Det er forstemmende. Tilbage er kun pukkelryggede, sindssyge, alkoholikere og andet tabergods og indavl. Alle andre af dine barndoms- og ungdomsvenner er flygtet – for længst – fra denne udkant.

De befinder sig overalt i Danmark og det store udland. Antagelig. Du kører til Pynten, der ligger over havnen. Her var en gang en

livlig færgetrafik med daglige forbindelser til såvel Norge som Færøerne, Skotland og Island. De er også forsvundet efter utallige redningsforsøg.

Samme skæbne er overgået trafikken på lufthavnen et kvarters kørsel fra havnen. Her var der også i de glade tressere og halvfjerdserne afgang op til tre gange daglig med rutefly til København. Det årlige passagerantal lå på 50.000 – 60.000, og det var en fuldtone og gylden SAS-rute. Nu ligger lufthavnen øde hen. Også her har der været gjort utallige redningsforsøg med skiftende selskaber og kapital-indskud helt op i halvfemserne. Kan du godt forstå, at jeg er nødt til at tage peppiller for at udholde denne tristesse? Det er egentlig ejendommeligt. Engang betragtede jeg dette område som jomfrueligt land. Her måtte der kun komme få turister. Tyskere. Det skulle helst ligge uberørt og øde hen ligesom den amerikanske prærie, før de hvide kom og ødelagde den. Når jeg sådan – da jeg var barn – lå i græsset på Dyrskepladsen en sommerdag, så drog min dagdrømme – mine tanker – til den uberørte, amerikanske prærie.

Jeg hørte dog en positiv historie forleden dag i P4. De fortalte, at en antropologistuderende fra Århus Universitet havde udspurgt et passende antal gymnasieelever i området. Alle som én gav udtryk for, at de gerne ville tilbage fra storbylivet efter endt uddannelse til et uberørt og naturfyldt Nordjylland. Herunder også Vesterhavet. De

ville tilbage til roen. Freden. Det er da dejligt at høre.

Du må aldrig begynde at lyve. Det er endeløst. Til sidst kan du ikke finde ud af, hvad der er løgn, og hvad der er virkelighed. Og du ved ikke om dine medmennesker lyver for dig.

Lidt om Hanne: Hun spejler sig selv i din forelskelse i hende. Hun har det altså med andre ord ikke i sig selv, men skal se det bekræftet fra mig. Hvor holdbart er det?? Efter at have læst dette protesterer Hanne voldsomt mod denne udlægning, men hun indrømmer dog, at hun følte sig smigret af min åbenlyse forelskelse i hende i sin tid.

Man siger, at øjnene er sjælens spejl. Det er derfor, jeg har svært ved at se andre ind i øjnene. Jeg føler mig afklædt. Nøgen. Angsten kan jeg ikke skjule i mit blik, (meget små pupiller), men er der nogen angst tilbage at skjule? Jeg er ikke sikker, for jeg har ikke længere

nogen hemmeligheder. Ikke længere noget at holde skjult. Selv hvis angsten skulle dukke op, ja, så er den også ganske legal. Er det her banaliteter eller bare lidt mere. ?

Fra Grønland har jeg også et andet ordsprog. Jeg skal ikke kigge ud over bådens ræling og stirre ned i havet, mørkets dybde. Så går jeg under. Jeg bliver suggereret i dette dyb. I dette blik derned. Asiatisk i al sin væld er angsten, skrev den danske filosof Søren Kirkegaard engang. Ganske dækkende. Hvorfor ikke tage den norske maler Edvard Munch og hans "Skriget" med i denne omgang. Godt malet. Den angst begyndte jeg at stifte bekendtskab med som barn. Jeg husker de uendelige eftermiddagstimer, hvor der var en dommedagsstemning i huset. Min mor kunne slet ikke skjule det. Så var min far gået på druk, og i bedste fald ville han først dukke op engang i løbet af natten. Min mors bekymringer/angst/vrede forplantede sig til mig. Det fyldte hele rækkehuset. Dengang var jeg vel ikke mere end 10 år.

Vi fortsætter med lidt strøtanker, som gerne skulle blive til noget mere, men en novelle bliver det sgu` aldrig. Hvis jeg er noget, så er det vist nok distraet, men det er dog også en spiselig tanke for mig.

Om lugte fra andre. Som barn var jeg plaget af det. Det begyndte med Benny, som tissede i bukserne i klasselokalet. Neden under hans stol lå en afslørende pøl. Han stank af urin, og jeg blev bange for, at jeg også lugtede. Det blev en besættelse for mig. Jeg kunne

lugte urinen fra min egen krop. Fra mine underbukser. Snif-snif. Det måtte min sidekammerat, Mogens, da også kunne lugte.

Hvor flovt. Senere, hvis en kvindes vagina lugtede af urin.

Ja, hendes vagina i sig selv var frygtindgydende. Hvis jeg skulle indtage hende, måtte jeg være stangdrukken.

Dopet godt og ganske grundigt for, at jeg kunne slippe mig selv løs i

FY FOR POKKER
FY FOR POKKER
FY FOR POKKER

denne quinde.

Jeg hører fra andre, at de godt kan lide den kusselugt, så jeg må jo på afgørende punkter var afsporet. Være forkvaklet. Siden overvandt jeg også dette syn med kvindens vagina.

Stak pikken ind, men munderotik sagde mig ikke en skid og det med at køre den frem og tilbage. Jo da. Men det var mest, hvad der foregik mellem mine ører. I mine fantasi-

forestillinger. Det var i disse fantasier, jeg tændte. Og hvor jeg fik min udløsning. Selvfølgelig også ved berøring og synet.

Men efter at min mor døde, kan jeg ikke gennemføre et samleje.

Det er forbudt. Jeg skal leve resten af mit liv i afholdenhed. Jeg kan ikke tillade mig at skeje ud seksuelt, når min mor ligger der i graven. Død. Det var det samme, dengang, jeg fik besøg af Margrete, som har præget mine sex-fantasier i mere end 40 år. Jeg tror, at den var gået på mig, hvis vi dengang havde gennemført noget på mit værelse. Jeg kunne ikke, fordi min mor befandt sig udenfor døren. Men hun drog mig godt nok...

Men tilbage til nutiden. Jeg er overbevist om, og det er også veldokumenteret, at hvis man langvarigt indtager de såkaldte lykkepiller, ødelægger det seksualdriften. Jeg har INTET liv haft dernede i mindst fem-seks år.

Jeg fortsætter disse strøtanker, selv om det er svært at komme videre. At komme ned i materien. Det er som om, der er opstået vandtætte skodder til mit følelsesliv...

Om følelser og så Hanne. Hun har sin kvindelighed. Hun er faktisk stadig smuk. Den må du respektere. Men hun fulgte også næsten sin mor helt ned i graven. I dødsugen krøb hun op i sengen til sin mor og holdt om hende. Jeg tog bare en beroligende og en sovepille, så jeg var der ikke den nat, mor døde. Den kamp fik hun alene sammen med mine to storesøstre.

Hvorfor er jeg bange for at gå planken ud? At skrive på livet løs.

Om så natten og dagen går med. Hvor besættelsen kommer, og det måske gør ondt. Hvorfor vil jeg ikke derned. Jeg kan ikke række til disse følelser med den psykofarmaka, jeg får nu.

Men det er ligesom jeg har nået forløsningen. At jeg har formuleret mig selv i hoved og røv foran et publikum. Og det er der ikke sket en skid ved.

Det voksede inde i dig. Denne dybe hemmelighed. Det trykkede indefra, og det blev næsten umuligt at skjule. Så stak jeg hul på – eller sprang den af sig selv? – ballonen, og det hele fes ud til ingenting. Det er da fantastisk og utroligt. Nu kan jeg faktisk gå rundt som en fri mand. Den eneste begrænsning er min fysik.

Jeg har før berørt det. Grænselandet mellem hvad der er angst, og hvad der er aggression. Hos Roberto har jeg indtrykket: Han eksploderer i dette spændingsfelt. Bliver vildt – og for nogle – uforståeligt rasende, men jeg forstår ham godt. Har fulgt ham gennem et langt liv og ved, hvor hans grænselands ligger. At blive forstået og misforstået. John Cleese gjorde dette spændingsfelt til afsindig god humor.

Min ældste arving søgte også ud i grænseområderne som soldat. En uges umenneskelige strabadser. Tung opbakning. Kunne

til sidst næsten ikke bevæge sig. Fik hverken tørt eller vådt. Det gjorde virkelig ondt. Han fik febersyner i dette grænseland, har han siden fortalt mig. Chokolade og kager og sodavand dukkede op i hans fantasier. Det var hans måde at nå ud til sine grænser. Stor respekt for ham. Han slås stadig med sig selv. Løber 20-30 km hver dag. Hvorfor? Han belønnes bagefter. Får det godt.

I den anden ende. I go from the one whisky-bar to the next, som Jim Morrison fra Doors sang. Så jeg får bugt med den satans angst. Det er endeløst. Disse kaskader af branderter som ingen ende vil tage. Fra tidlig morgen til sen nat. Selv i søvnen. Faktisk konstant en brandert. Så bryder kroppen sammen efter nogle år, og jeg er såvel fysisk som psykisk blevet afhængig af dette ildvand. Jeg er dog velmedicineret nu og behøver slet ikke at indtage alkohol. Synes faktisk, at det er kedeligt. Jeg har dog også masser af nozinan 25 mg. pn, som jeg kan tage som sikkerhed.

Jeg har før spekuleret på, om jeg virker for voldsom på andre. At jeg er for direkte. Spontan. At jeg ikke har noget filter over for min modpart.

Min mor sagde engang til mig, at den, der kan overvinde sig selv, kan overvinde en hel by. Der er jeg faktisk nået i dag.

I puberteten var mine brystvorter lettere hævet, og jeg var rædselsslagen for at vise denne "anderledeshed" for mine kammerater. Tænkte, at der måtte være noget galt med mig, men det er, for

så vidt vides, ganske almindeligt. Dengang var jeg dog sårbar. Jeg er trods alt blevet mere sejlivet, men nu nærmer jeg mig også de tres, og det sidste har jeg virkelig svært ved at vænne mig til i dag.

Som helt ung – faktisk da jeg stadig kun var en stor dreng, havde jeg jobbet som redaktionsbud hos min far. På en måde skulle jeg aldrig have haft det. Jeg erindrer, at jeg lå i fast rutefart mellem købmanden og redaktionen, hvor jeg slæbte i kassevis af øl til min far og hans tit ungdommelige venner. Jeg var ikke blot sur eller ked af det, men faktisk rasende. Alt det drikkeri, og nogen gange var hans bekendtskaber kun nogle få år ældre end mig. Jeg havde ham mistænkt for at have noget med nogle af disse kvinder at gøre, og den tanke var mig ganske enkelt uudholdelig. At han kunne gøre det mod min mor. På den positive måde lærte jeg i realiteten at skrive artikler ved fjernskriveren. Jeg fik lært strukturen i en artikel og lærte i øvrigt mange at kende på redaktionen. Mere ædruelige og konstruktive DSU'ere, så min bane var lagt. Rød Front. I dag er jeg en luset centrumdemokrat, der mest af alt bevogter mit parcelhus og min familie.

Om hjemve, tankespind og flugt fra mig selv. Er jeg nået hjem, eller er jeg en evig, rastløs kosmopolit, der konstant søger nye lande og grænser. Eller bliver det kun til dagdrømmen, når jeg sidder i den gode stol med udsigt til stjernehimmelen i aften- og nattetimerne og i dagtimerne til spredte glimt af bredningen? Men hvad var livet uden drømme? sagde en god ven til mig.

Skal vi slutte for i dag og sige, at det var godt for denne gang? Eller skal jeg fortsat lade indfaldene blidt strømme til mig? Nu er jeg i hvert fald fritaget. Jeg kan stoppe, hvornår det passer mig og har ingen pligter som pensionist. Det er jo fantastisk.

Vi fortsætter lidt. Jeg har en gammel ven. Førtidspensioneret for mange år siden. Lærer. Han drak og drak og vågnede så op. Det skulle være slut. Ellers ville han snart dø, fik han at vide af lægerne. Han søger stadig tilflugt i hashen, men har ellers klaret sig uden alkohol og piller i mange år. Det har været meget hårdt for ham. Hvis han ikke kan støtte sig til flasken, er han nødt til at støtte sig til sygdomme. Hvorfor gør han det? Altså alle disse evindelige sygdommer. Hvorfor kan han ikke stå oprejst af sig selv? Jeg aner en eller anden psykologisk forklaring og dog alligevel ikke. Han er en ejendommelig konstellation af virkelige sygdomme og indbildte. Det er det, der gør det vanskeligt at vurdere.

Hvorfor har vi skabt forestillingen om en Gud og et evigt liv hinsides det kødelige? Jeg tror, at tanken ganske enkelt er for uudholdelig for mennesker. At se sig selv forsvinde. Tæres op og ligge som skelet. Det er for barsk. Og den tanke må jeg ikke udtrykke. For Gud mener, det er kættersk tale!! .. Og jeg bliver straks straffet med angsten igen..

Andre noter. Jeg husker den svenske mester Bergmann. I et af hans tv-spil dukker en kvinde op og iagttager sig selv i et spejl.

I et hurtigt blik flygter hun væk fra dette spejlbillede. Hvad er det, hun bliver så bange for at se? Ja, jeg spørger. Er det et uendeligt selvhad eller identitetsforvirring?

Kender godt den angst for mit eget spejlbillede.

Kampen om et menneskesind. De vil alle erobre dig for deres tanker og følelser. Selv dine børn. Den eneste, der kan sige fra over for dette, er dig selv og ingen anden. Min far fortalte mig mange ting, som gjorde dybt indtryk på mig. F.eks. om det, han karakteriserede som åndskannibalisme. Det havde han erfaret, da han gik på højskole, og det blev fortalt på en måde, så det virkede frygtindgydende på mig. Denne åndskannibalisme. Han har sået mange ting i mit hoved. Både visdom, men også meget skidt.

Jeg erindrer også en dag, hvor min far sad i stolen og næsten hulkende fik fremstammet overfor mig, at han ikke troede, at selv hans børn holdt af ham. Ja, men hov? Hvorfra kom dette, og har jeg overtaget denne opfattelse af mig selv ? I tilbageblik erindrer jeg også filmatiseringen af Steen Steensen Blichers "En husekræmmer", eller var det "Tine"? (I parentes bemærket er det Herman Bang, der har skrevet Tine) I hvert fald en forestilling om en ung pige som bliver sindssyg. Mister forstanden. Dengang fyldte den mig med gru, men i dag er jeg ikke længere så bange for denne skæbne.

Eller fra mine tidlige ungdomsår en frygtelig ensomhedsfølelse, hvor jeg har en forestilling om, at jeg befinder mig i en rumkapsel ude i det uendelige og mørke kosmos, og hvor vi med århundreders mellemrum i bedste fald kommer i nærheden af et andet rumskib. Sådan var vi også som sjæle på jorden. Det minder mig om en Woody Allen-film, hvor en af aktørerne er en stærkt deprimeret kvinde, og som messer i en endeløshed om det sorte rum og vor ensomhed. I tilbageblik erindrer jeg også mesterværker som Polanskis "Rosemarys Baby". Jeg havde meget lyst til at se den, men turde ikke. Der var for meget frygtindgydende foromtale af den.

I mine helt unge år mødte jeg også, hvad jeg vil karakterisere som inkarnationen af en dansk bonde, og det er ikke ment nedsættende. Men denne unge bonde havde travlt. Det, det drejede sig om, var produktivitet, effektivitet og masser af slagtesvin igennem systemet. Han fortalte mig en dag, at han havde "psykisk medvind". Den måde han sagde det på – ansigtsudtrykket ikke mindst – har siden fået lattermusklerne frem i mig. Denne mand kendte ikke til psykiske skavanker som depression og lignende. Ja, vi er sgu forskellige. Hvordan bærer vi os ad med at kommunikere, når vi er så forskellige inde i hove-

Når jeg sådan ser i tilbageblik, hvis det kan interessere nogen, har der altid været en eller anden flirten med det, jeg vil kalde det pseudo-intellektuelle. Musikalsk skabte jeg mig med Cream. Hvor god musik, det var/er, er jeg i tvivl om, men samtidig, da jeg netop var færdiguddannet som journalist, bestilte jeg Dostojevskijs samlede værker. Jeg har aldrig læst ret meget af dem, og i dag gider jeg ikke længere dette skaberi. Jeg er mig selv, og jeg er en popfy.

En drøm om en lille by og dens lummerhed. Du er journalisten, som bliver rodet ind i et lille persongalleri omkring erhvervslivet og de vigtigste familier. Du møder Bente, som er datter af en af byens erhvervsfolk. Hun fortæller insiderviden/sladder. Hvem er det i virkeligheden, som har skabt fremskridt? Arbejdspladser i den lille

Men jeg frygter stadig mørket. Nattetimerne. Så skal jeg helst være hjemme.

Gerne under en dyne.

provinsby. Det var hendes far, som var erhvervsrådets formand. Senere. Jeg er blevet fyret og iagttager den pinefulde gang forbi min redaktør, som fyrede mig. Han er i reporterrollen og i gang med at notere og interviewe en af byens førende direktører. Jeg må konstatere, at jeg er out. Færdig. Fyret. Sikke en skam. Min far kaster bebrejdende blikke efter mig. Han er senere indlagt på sygehuset. "Nej, Peter kan man aldrig regne med. Han kan ikke".

Min praktiserende læge sagde for et halvt års tid siden ganske bramfrit: "Din psykiater aner ganske enkelt ikke, hvad han skal stille

op med dig”. Meget beroligende!!! Min søster sagde for nylig til mig, da hun pegede på et gammelt foto af vores oldemor: ”Se, hvor har hun hårde og fordømmende øjne”. Underforstået: Var det noget, vi havde arvet?

Jeg skrev tidligere noget med, at jeg ikke var i stand til at trænge ned i materien af mig selv. Det er jeg ikke i vågen tilstand, men når drømmesøvnen opstår, begynder mine inderste tanker og følelser at rumstere, og de gør ondt. Så jeg er glad, når jeg vågner.

Igen i nat. En drøm så dystert, så dystert. Jeg var havnet i en eller anden fremmed storby. Havde fået job og en lejlighed. Kunne ikke finde tilbage til lejligheden, som lå et eller andet sted på en af de øverste etager i et højhus. Jeg var desperat. Skulle finde lejligheden med min medicin. Trasker rundt i gaderne. Søger et sted, hvor jeg kan få nogle guldøl. Spekulerer på, hvordan jeg konkret kan komme af dage. Vågner og er lettet. Den drøm med en storby, hvor jeg ikke kan finde hjem, kommer igen og igen. I variationer. Nat efter nat. I dagtimerne gør mine følelser og tanker ikke ondt.

Jeg er ikke tvivl om det, men må absolut fortælle den historie, og nu kan jeg sgu stadig ikke huske det. Det er sindssygt. Hvad bilder du dig ind Lars? Det er dig, der har proppet mig med al den medicin. Hvad fanden bilder du dig ind..

Efter nu stort set ikke at have sovet i fire nætter i træk, er jeg på sammenbruddets rand. Enten et decideret nervesammenbrud eller hjertestop. Jo, jeg skal sandelig love for, at jeg er brudt igennem

materien til alt skidtet nede i mig. Det er der uendelig meget af i alt dette stillestående, goplende muddervand. Lad mig få fred.

.....

Så fik jeg endelig fred. Sov i næsten tolv timer i træk, og i dag er jeg næsten uovervindelig. Jeg kan slet ikke genkende mig selv. Har et lyssind som aldrig før.

Alternativet er især de lyse sommerdage, hvor jeg kigger op i en lyseblå himmel. Det er ganske enkelt fantastisk. Himlen må godt være let sløret af højtliggende skyer, men det er bedst, når det skyfrit. Om efteråret elsker jeg stormene med de mørke, drivende skyer og et hav, der står i ét. Den vildskab er også fascinerende. Jeg ved ikke om, du kan følge mig, men jeg deler jeg gerne både mine lyse og mine mørke .

Jeg har næsten altid i mit voksenliv været en pretender. Forgivet, at jeg var lys og glad. Én side af mig var også nok det, men jeg bar virkelig på nogle mørke hemmeligheder. Det må du aldrig gøre. Disse hemmeligheder vokser sig efterhånden så store, at de sætter sig på alt liv i dig. Det kan jeg med en vis erfaring sige, efter at have levet med det i næsten 40 år. Da jeg slap hemmeligheden ud til en større, uindviet skare, gav det en kolossal lettelse. Det var ligesom en ballon, der sprang, og alt det selvindbildte viste sig at være ingenting. Denne foregivelse var ret avanceret. F.eks. på de skiftende arbejdspladser foregav jeg, og havde det rent faktisk,

at have travlt. Denne travle facade var legitim, men skjulte i virkeligheden frygten for nærhed. Jeg skjulte, hvem jeg i virkeligheden var. Til sidst kunne jeg slet ikke finde ud, hvem der var mig. Min identitet.

Drøm: Igen i nat. Frygtede min fars vrede. Det kunne være et sandt raseriudbrud. Det må være dukket op fra min underbevidsthed. Jeg kan ikke sådan klart erindre, at hans vrede kunne være så voldsom, men jeg havde selvfølgelig gjort noget, som jeg ikke måtte. Søgte tilflugt i den mærkelige underverden af noget forfærdelig fattigt, mørkt og beskidt, som jeg ganske enkelt ikke er i stand til at beskrive nærmere end noget a la Nørregade. Bare ti gange værre.

Sex. Det er mærkeligt. Jeg fik mærkelige fornemmelser – nærmere kan jeg ikke beskrive det, da jeg i puberteten kom til at iagttage min fire år ældre storesøster, når hun lå på en solvogn i sin bikini og slikkede sol. Jeg stod inde bag det nedrullede gardin og iagttog hende gennem sprækkerne og blev ”draget” af at studere

hendes fede lår, der var fyldt med appelsinhud. Sådan begyndte drifterne i mig, selv om der skulle gå rigtig mange pinefulde år, før jeg brød igennem seksualiteten. Min søster afslørede mig engang, mens jeg studerede hende. Jeg var meget flov, og har vel stadigvæk den flovhed i mig af at være en lurker. Det er der noget lusket ved, som jeg aldrig har accepteret hos mig selv.

Lidt mere om mine sex-fantasier.

De skal helst handle om vellystige, buttede kvinder, som har en karakterblanding af sado-masochisme. I mange år havde jeg forestillingen om, at hun vellystigt svingede benene over et lille, stakkels æsel, som hun satte sig oven på og lod det udhungrede, gamle dyr knokle op af en stejl fjeldskråning med hende oven på, men hun gyngede vellystigt med benene, hvor hun næsten kunne nå jorden med tæerne. Så lille var æslet. Klimaks var, hvis hun dyrkede sex på ryggen af dette æsel. Og det led. Det er altså kun i mine fantasier, og jeg ved rent faktisk ikke, hvad der ville ske for mig, hvis jeg så det realiseret på en charterrejse sydpå.

En anden variation kan være den vellystige og let buttede blondine, som har ligget en hel dag og slikket solskin. Hun gider ikke gå tilbage til boligen, men beordrer et par gamle, små mænd til at bære hende i en køje, mens hun vellystigt dingler med sine fede lår. Det foregår et eller andet sted i Fjernøsten. Eksempelvis Thailand. De aser og aser, og de er virkelig små, mens de kæmper sig op ad en stejl skrænt. Hun er så tung – denne vellystige blondine, at køjen

næsten er ved at røre jorden under hendes vægt. Jeg kunne blive ved i samme skure. Ordet ”vellystig” bliver brugt/misbrugt mange gange i ovenstående afsnit, men jeg synes ikke, det skal ændres. Det giver en fascination og rytme, at det fastslås igen og igen.

Jeg smuglæste ofte min ekskones dameblade, men blev voldsomt irriteret over de evindelige beklagelser, der kom fra bladets kvindelige læsere. De havde gennemgået adskillige slankekure, men var ikke tilfredse med deres vægt. Jeg skrev harmdirrende, at vi altså var nogle mænd, som ikke havde noget imod lidt buttede kvinder. Det var en forfærdelig misforståelse, disse kvinder lå under for. At de skulle være radmagre. Jeg fik indrammet mit læsebrev og fik tillige en præmie for det.

Apropos galninge, som jeg bestandig i mit voksenliv har været fascineret af. Jeg erindrer eksempelvis også en gammel kæreste, hvis mor blev rablende gal. Hendes mor overmalede en hel kirke indeni med obskøne udtryk, inden hun begik selvmord. Hun har formentlig ikke kunnet udholde en mangel på Gud – hvorfor svigter du mig? Og frygtelige, pinefulde tanker. Min opfattelse er, at med passende psykofarmaka kunne hun sandsynligvis være hjulpet .

Tilbage til min fascination af såkaldte ”galninge”. Dem var der mange af i Leif Panduros dramaer. De fascinerede mig, disse skikkelser. Hvorfor har jeg egentlig aldrig kunnet finde ud af, men måske hænger det sammen med min egen eremit-tilværelse som voksen. Jeg , der var så social som barn, og som følte mig aldeles fremmed og alene som ung og voksen. Det var vel også dette alle mine endeløse samtaler med diverse psykologer og psykiatere handlede om.

Gennemførte i den forgangne weekend at holde en tale til min brors 70 års fødselsdag. Det var med oplæsning fra manuskript, men det var vist nok vellykket. Det fik i hvert fald de ca. 30 deltagere til at grine meget. Den dag havde jeg kun fået to almindelige øl. Havde ikke brug for flere og havde vel egentlig drukket de to af ren tørst. Det er dejligt at have det sådan og er et klart brud på mit tidligere mønster i forbindelse med selskabelighed og druk.

Drak heftigt i lørdags. Var jublende lykkelig. Tilsvarende var mine tømmermænd søndag. Det var så svære tanker, at de gjorde ondt

konstant. Jeg var nødt til at forsøge at sove det meste af dagen. Kunne slet ikke genkende mit lyse humør fra dagen før. Det må helt klart have noget med biokemi at gøre. I dag, mandag, har jeg det igen godt. Tak Gud.

Det er noget mærkeligt noget. Det er ligesom om, at min frygt for at fejle noget psykisk har flyttet sig til en frygt for at fejle noget fysisk. Det er vel heller ikke uden grund. Jeg bliver snart tres, og det er en kendsgerning, at der blandt psykisk syge er en markant større dødelighed i en tidlig alder – af uforklarlige grunde – end blandt alle andre. Desuden har jeg røget siden jeg var 14-15 år. Har aldrig bevæget mig ret meget. Har fået diabetes. Er overvægtig. Har fået konstateret slidgigt flere steder i det gamle skrog. Min største frygt er nok pludselig død af hjertestop eller langsom død af cancer.

Nok en nat med drømme. Var i Afrika. Helt konkret i Rwanda, hvor jeg engang har haft et sponsorbarn. Det var tydeligt, at jeg var på et fremmed sted, men efterhånden som drømmen skred frem, blev jeg mere tryk ved situationen. Vi var pludselig i en stammekrig. Kan huske, at jeg var særdeles brutal. Den brutalitet har før været der i mine drømme. Erindrer også, inden jeg vågnede af drømmen, at jeg virkelig er på den, fordi jeg ikke har mine piller!!!!

Igen en drøm. En ny nat. Jeg havde igen den oplevelse at være aldeles anderledes. Afvigende. Ensom i sin særhed. Det kan ikke

beskrives. Det er en følelse, men den fortæller mig kun om, hvor dybt denne afvigelse sidder i mig.

Den forbandede pik. Hvor har den skabt masser af problemer for mig gennem årene. I rigtig mange år var jeg eksempelvis meget plaget af at benytte offentlige toiletter i eksempelvis restauranter. Når vi stod der. En flok mandfolk på rad og række. Så var min skræk, at jeg alligevel ikke kunne tisse. Hvad ville de andre ikke tænke?! Var jeg bøsse?! Derfor voldte disse toiletbesøg mig mange kvaler, for det var som regel selvforstærkende med denne skræk. For når den var der, ja, , så kunne jeg ikke tisse, selv om jeg kort forinden havde været voldsomt trængende.

Ja, så har der igen været et drømmeri helt uden lige. Det var kolossalt voldsomt, og det var kolossalt langvarigt. Jeg er knap nok i skrivende stund kommet mig over det. Det var bestemt ikke behageligt. De drømme. Igen var det noget om nogle af mine kammerater fra dengang. De var ikke mine venner, eller i hvert fald kneb det voldsomt med kontakten imellem os. Det var en meget ubehagelig følelse, men den fortæller egentlig meget til mig. Om hvordan det var og mine relationer dengang.

Hold da kæft, mand. Hvilken drøm jeg har haft i nat. Først blev jeg fyret af den lille rødhårede. Det gjorde nederdrægtig ondt, og det har det gjort lige siden, selv om det er mange år siden. Men så blev jeg ikke bare genansat, men genansat som redaktionschef. Jeg kan

huske, at jeg tænkte om den ledelse, jeg havde : Hvor var de nederdrægtigt reaktionære i deres politiske holdninger. Men hold da kæft, mand. Hvor gjorde det godt at sige til ham den lille rødhårede med et tonefald og en blæst, så hans hår stod helt tilbage: Gu vil jeg da ej have den stilling. Hold da op. Sikken en genoprejsning og hvilken lettelse.

Kære Hanne.

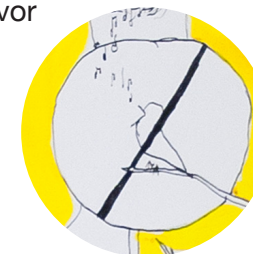
Jeg elsker jo også dig, men jeg har det med AT BLIVE FORELSKET i andre kvinder. Det overgik mig således også igen i dag. Jeg har set hende før. Hun er vel ti, måske tyve år, yngre end mig, men pyt nu med det. Det er ikke så afgørende, men hvor er hun smuk. Jeg var lige ved at gå over til hende i fysioterapien og fortælle, hvor smuk jeg synes hun er. De er som regel kun platoniske disse forelskelser, og de er som regel heller ikke vedvarende. Men hende her har jeg set engang imellem før i byens offentlige liv. Hold da op. Undskyld Grete. Det går over. Så er det. jeg skal spille Elvis' Suspicious Minds for dig.

Kære Valdemar.

Du mit kære barnebarn. Nu skal jeg fortælle dig en historie fra de fjerne lande. Fra dengang farfar var barn, for den tid elsker vi begge at begive os ud i. Det var dengang, hvor der var dyrskuer til. Det lå lige ved siden af, hvor jeg boede – altså dyrskuepladsen. Og hvert år – hver sommer – var det en begivenhed, når det fandt sted.

Dengang, hvor jeg var i mit gennembrud fra barn til teenager, erindrer jeg også tydeligt en frygt for at falde i søvn om aftenen. Jeg var bange for ikke at vågne op næste morgen. At mit hjerte holdt med at slå, så jeg lå der i de sene aftentimer og mærkede og lyttede anspændt til mine hjerteslag.

I mine tidligste erindringer står paradokset mellem liv og død. Jeg var i tivoliet på dyrskuepladsen. De spillede "Belinda" over højtalerne, og gennem larmen stod for mig erindringen om tandlæge Klosters søn, som var omkommet i en trafikulykke. Den anden "depression" opstod, da jeg skulle tage afsked med mine kammerater fra folkeskolen. Jeg husker de afsluttende fester, som vi holdt i fritidsklubben . Det gjorde virkelig ondt. At erkende, at et livskapitel var slut, og vi nu skulle spredes for alle vinde. Den "depression" dukkede også op senere i de år. Jeg erindrer, at det var en tidlig forårs- eller sommermorgen, hvor jeg hørte solsortens dejlige sang, men den virkede modsat. Den stod for mig som noget liv, jeg måtte afstå fra. Noget der ikke var tilgængelig for mig længere. Slut.

Når en brandert var rigtig god, så var klokken 19-20, og det var i Nørregade. Sommer. Du sad udenfor og iagttog flokken af råger, der vendte hjem til byplantagen efter et daglangt togt og fyldte himlen op over skovkanten. Så var jeg tilpas.

Branderten havde nået det rigtige niveau. Så var livet lige til at holde ud. Hold da op, mand. Vibeke havde et rigtig godt udtryk om en brandert. Ikke dækkende lige det niveau, som jeg var i i de førnævnte aftenstimer. Hun kaldte det vist nok ”funktionsdueligt niveau”. Altså om hendes alkoholiserede vens stadie, når han var i stand til at præstere et minimum af samvær.

Jeg mangler ord. I Begyndelsen var Ordet.... Jeg har ikke en jordisk chance. Er oppe imod hele det kolossale udbud af tv- og computer-styret tilværelse, hvor det kører på effekter. Da har jeg ikke jeg ikke en jordisk chance med ordet, uanset hvor hårdt jeg banker i tastaturet.

Åh. bare jeg kunne huske min fars udtryk for noget bemærkelsesværdigt. Han sagde noget i retning af, at han altså ikke orkede mentalt/følelsesmæssigt at give sig ud i begejstringer eller engagementer. Det var for opslidende. Jeg kan godt genkende det. Tag nu eksempelvis de tåbelige begejstringer op til en fodboldkamp. Journalisterne gejler publikum op til de helt ulidelige højder og de lige så forudsigelige dyk, når vi taber. Det er da for dumt.

Det er sgu lidt for uhyggeligt. Den voldsomme ændring der er sket med min seksuelle orientering. Efter 6–7 års total afholdenhed og totalt stop for liv i pikken, slår det mig med rædsel, at der er nogle mænd, som jeg kan finde tiltrækkende. Igen i aften oplevede

jeg det ved tv-skærmen. Sådan har det aldrig været med mig før. Og det er helt uantageligt. Jeg har altid holdt af kvinder. Såvel på det platoniske som det seksuelle plan. Javist, med tilbøjelighed til sado/masokisme, men også helt acceptabelt, men det andet er helt uantageligt.

Jeg har et - meget mildt sagt - irriterende træk ved mit væsen.

I hvert fald for mig selv. Jeg kan tilsyneladende ikke lade være med at opsøge dilemmaer. Det kan typisk være i en valgsituation, hvor jeg har mulighed for eksempelvis at høre en radioudsendelse, men på den anden side hellere vil se et interessant tv-program eller føre en god samtale. Det er faktisk ret forstyrrende for mig. Den tilbøjelighed.

You´ve got to change your mind. You´ve got to change your mind. Sådan tordnede det ud gennem kæmpehøjtalerne, mens et negerband med en meget svedende forsanger messede dette budskab ind i vore ubefæstede hoveder. Det var Frøstrup-lejren 1970. Jeg var 18 år og modtagelig, og de var en del af en verdensbevægelse – 68-oprøret mod det gamle og udelige samfund. Det var i virkeligheden en omgang hjernevask, jeg der var udsat for, og i den uge det stod på, var jeg vel næppe ædru ret lang tid. Jeg havde i hvert fald en kasse øl med mig, men forstod ikke ret meget af det jeg var midt i.

Vil du med mig ud at flyve? Så tager jeg dig med ud i brudstykker af drømme, jeg på det seneste har haft efter min nattesøvn, og som jeg efter bedste evne prøver at give.

Er jeg parat til at dykke ned i mig igen....? De sidste tre nætter har underbevidstheden virkelig været på arbejde. Det er altid bælgmørkt. Disse drømme er altid særdeles voldsomme. Forleden slog jeg således en kvinde ihjel. Detaljerne kan jeg ikke erindre længere, og igår var det Hanne, der slog et menneske ihjel. I nat var jeg i konstant slagsmål med forskellige grupperinger. Hver gang bluffede jeg mig til sejr ved at foregive at være uovervindelig i mine slag, og de kom ganske vist til at bløde, men jeg tror ikke, at jeg ville kunne stå distancen. Så mange var de imod i mig. Også i nat foregik det i en storby – antagelig Århus, og heller ikke denne gang kunne jeg finde hjem. Hvordan skal dette tolkes?

Fra de vågne timer kom det så. Min ældste søns skilsmisse og skæbnen for vores barnebarn på seks år. Han tog det tappert, skrev min søn i en SMS, men det er en verden, der bryder sammen for ham. Far og mor på hver deres adresse. Spændingerne mellem de to. Dem kan han godt mærke. Jeg er i hvert påvirket af denne tragedie.

Før denne nat frygtede jeg igen en nat i mørke og forvirring, men hjemløsheden udeblev, og der var kun aggressionerne tilbage. De

var til gengæld velgørende at mærke. I hvert fald i den forstand, at jeg ikke var bange for at møde min modstander i åben konfrontation. I åbent slagsmål. Til gengæld var der igen i nat en drøm, som havde forbindelse med min forfærdelige aftrædelse på Nordjyske. Noget med en beruset tv-kommentator.

Min drøm i nat havde ingen aggressive tendenser, men den var vammel. Jeg lå i en stor dobbeltseng sammen min tidligere chef. Han var i gang med at bolle et pigebarn på 16-17 år. Det var så vammelt. Så vammelt.

Min gode ven. Du er stadig med mig. Nu har jeg igen været ude eller inde i en drøm. Den var igen voldsomt aggressiv. Jeg var som sædvanlig ensom. Ene mod alle de andre. Jeg kom ind i deres bygning. Noget tre etages, vel sagtens. Jeg var vred. De gik til angreb. Jeg var i min hjemby. Jeg slog til et par stykker. Det gjorde deres vrede mod mig endnu større. Den blev gengældt. Den blev misforstået. Inde i mit hoved voksede en begyndende forståelse og udkast til en større indsigt og forståelse af noget ubegribeligt. Det er utroligt vigtigt, at jeg kan fastholde, hvad alt dette var starten på, men jeg kan ikke længere. Der er også noget med at holde af. Elske. Men det forvinder. Jeg kan ikke fastholde alt dette kaos, denne forvirring og vrede. Og frem for alt: At være et misforstået menneske. Jeg har en trang til at ville forklare mig. Det er en evig fødekilde. Denne trang til at ville forklare og blive forstået. Længere når jeg ikke denne nat. Ikke andet end

at begribe vreden. Det almentmenneskelige og som er årsag til så mange konflikter på denne klode.

Efterfølgende noget helt ædrueligt skrevet ved det klare dagslys. Jeg har tidligere skrevet om mit sexliv og vaginaskræk. Det er ikke helt korrekt Det jeg har skrevet. Jeg kan således erindre en dejlig sommernat for rigtig mange år siden engang i 70'erne – hvor jeg mødte en dejlig pige på et af byens diskoteker. Vi tog hjem til nogen, hun besøgte i byen, og så kneppede vi ellers løs. Det var dejligt, selv om der var en anden af hankøn, som mente, at han havde ret til hende. Han bankede på den låste dør til hendes værelse. Hun var fuldstændig ligeglad, og jeg var så glad den efterfølgende dag, selv om jeg på daværende tidspunkt var gift. Det uforpligtende knalderi. Jeg erindrer også mange dejlige hyrde-timer med Jytte og Hanne. Det allerbedste knald jeg har haft, tror jeg fandt sted engang en sommer i Jørgens mors sommerhus i Grenå. Det foregik i en dejlig blød og gyngende seng, og jeg kan ganske enkelt ikke erindre, at jeg nogensinde har været så liderlig.

Der var egentlig mange alvorlige ting, jeg skulle beskrive nu, men jeg orker det snart ikke. Så jeg slutter transmissionen her.

Er det rimeligt? Ja, jeg spørger bare, for jeg ved det ikke selv. Kan det være rimeligt, at jeg hver aften skal plages af ubehagelige drømme? Det var igen tilfældet her til aften. Det fortsætter som en næsten ubrudt kæde. Altså de ubehagelige drømme. Jeg havde vist

været uartig. Min far var rasende på mig. Det foregik i et havmiljø. I et lille fiskerleje. Jeg frygtede meget for min fars vrede. Tvang mig selv til at gå den lange vej ind til (Hjørring?) Jeg gik og gik. I en uendelighed. Men så undgik jeg i det mindste udslag af hans vrede. Men jeg spørger bare igen: Kan det være rimeligt, at jeg skal finde mig i disse ubehagelige drømme? Grethe negligerer det bare. Derfor spørger jeg. Er selv i tvivl.

Lidt om bitterhed. Jeg fik det allerede i 20 års alderen skidt med psyken og kom på det tidspunkt i kontakt med behandlerapparatet. Det har forfulgt mig siden, skønt jeg har forsøgt at undslippe. Men allerede dengang havde de så meget på mig, at der var nogle dårlige prognoser for mit helbred. Derfor kunne jeg efterfølgende ikke tegne en livsforsikring, selvom mit forbund havde en forbilledlig ordning, og jeg indbetalte det fulde beløb hver måned sammen med min arbejdsgiver. Jeg har klaret arbejdslivet i 30 år, og jeg har ikke været den ringeste til mit job. Derfor kan jeg godt føle mig lidt bitter nu, hvor jeg er blevet førtidspensioneret. Henvist til den offentlige sats, hvorimod kollegaer, som er gået uden om fælden, har nogle fede pensionsordninger. Jo, det er bittert.

...Og lidt om stolthed. Jeg var knap færdiguddannet som journalist, da jeg blev headhuntet til en avis. Det var ganske vist Vendsys-sel Tidende i Brønderslev, hvor jeg blev stillet i udsigt at blive redaktør hurtigt derefter..... Efterfølgende har det faktisk været således, at jeg har kunnet vælge frit fra hylderne. Jeg søgte af ren og skær

kedsomhed en stilling ved Radioavisen, Grønlands Radio, i Nuuk/ Godthåb og fik omgående stillingen. Kort tid efter var jeg på vild flugt fra Grønland og søgte som det første det bedste, en stilling ved TV-visen. Jeg blev straks bedt om at tage flyet til København m.h.p. ansættelse. Det var i 1982, hvor DR stadig havde monopolet, og hvor der var prestige i en ansættelse ved TV-Avisen. Jo, Jo...

Eller da vi nødlandede i Ålborg Øst efter Grønland. Jeg kæmpede ihærdigt med at få hængt gardinstænger op i betonen, men søgte i ren og skær kedsomhed - eller flugt - tilfældigvis en stilling ved TV-Aalborg. De var helt vilde i varmen for at få mig ansat. Det skulle jeg aldrig have gjort. De mange muligheder i tv-mediet var ganske enkelt for overvældende for mig, og så var der i forvejen et hav af tv-kanaler. Og arbejdsforholdene var ganske vanvittige.

Jeg trænger sådan til, at der vil være én til at lytte til mig, når jeg er i klynkehjørnet. For det er jeg virkelig nu efter at have været igennem drøm nummer 215. Jeg går i en storby sammen med en af mine gode venner siden barndommen. Kåre. Jeg fortæller ham om mit problem med at fare vild. Ikke at kunne finde min lejlighed i storbyen igen. Mødet med Kåre vækker ømme tanker hos mig. Ham, jeg kendte så godt. Og nu er vi - Mogens, ham, Svend Boe Og jeg spredt for alle vinde. Det gør virkelig ondt. Det hjælper ikke engang at snakke med min psykiater om det.....

For en gang skyld. En dejlig drøm. Jeg var tilbage i det, jeg forestiller mig var min barndoms fantasilege. Det var noget med riddere og drabelige kampe på heste og i rustninger. Tak Gud.

Det var den revolution. Dengang var du blodrød. Sandsynligvis for at finde et ståsted i livet. I dag er revolutionen blevet til stille søndage med Giro 413, vogten over mit parcelhus og politisk stemmedeltagelse ud fra dette. Er altså det, der i sin tid – også fra mig – hånligt blev kaldt centrumdemokrat med den utålelige Erhard Jacobsen som leder. Det var blot dette.

Det var igen noget, der mindede om et mareridt. Jeg vadede ud af milevide strækninger. Op ad bjergskråninger, der ingen ende ville tage. Fandt ikke beboelser nogen steder. Var nogen gange på svimlende bjergskråninger, som åbenbarede et dyb og en stejlhed, som gjorde mig meget bange. Kunne ikke forstå, at hver gang, jeg blev lovet – vist nok af min far – at nu var vi i nærheden af endemålet – så dukkede nye og ubeboede strækninger op. Vi kunne ganske enkelt ikke finde hjem. Mere kan jeg ikke huske....

Selv om mine hænder er blevet visne, kan jeg alligevel godt fravriste dem små eventyr, som jeg stadig kan opleve. Ikke langt fra mit barndomshjem ligger et lille eventyrhus, som jeg den dag i dag næsten daglig passerer. Det ligger på et hjørne, med veje tæt på,

det er opført i to etager med rødt tegltag og er i dag malet hvidt. Det gør huset endnu mere eventyrligt for mig. Med dets småsprossede ruder ligger det der og fylder mig hver gang med gode følelser af eventyr. Gode eventyr, som de kunne udspille sig i min barndom. Ingen ondskab. Bag de småsprossede ruder er der mørkt, og udenfor står enkelte æble- og pæretræer. Jeg ved egentlig ikke, om jeg har lyst til at komme indenfor i dette hus. Jeg er ikke sikker. Ikke fordi jeg ikke tør, men jeg tror, at jeg bare vil bevare eventyret ved udelukkende at se det udefra.

Med til eventyrets herlighed hører også nogle af mit barndomsriges tidligste erindringer. Poppeltræerne, der kransede tennisbanerne, var netop blevet fældet. Nogle af de store drenge oppe fra Møllevej havde brugt de fældede træer til at rejse en indianerlandsby, der havde meterhøje wigwammer omgivet af et lavtliggende stakit. Her havde de tændt bålene, og det syn står stadig i min klareste erindring som noget af det dejligste fra mit barndomsriges tid. Det satte gang i efterfølgende hulebyggerier og fantasifulde indianerlege gennem mange år. Den tid havde jeg svært ved at slippe, da puberteten og et truende voksenliv meldte sig.

I'm feeling good. Smitter det? Kan du mærke det? Eller er jeg ikke i stand til at bryde igennem til dig?

Jeg er desværre nødt til at afbryde alt dette psykiske vellevned. Jeg har nemlig igen haft en drøm, som bl.a. omhandlede en travetur i,

hvad jeg vil betragte som min barndomsby. Det var en trist vandring, fordi jeg tror, jeg for længst burde være rejst herfra. Jeg mødte min gamle kollega Morten til et stort møde i Plantagehuset. Der var tydeligvis igen et opgør med min tidligere boss, Tom. Den fyring har virkelig sat sig i mig. Slut herfra.

Endnu en kedelig af de der drømme. Denne gang handlede den om en politibetjent, som efter et århundrede i tjeneste fra en lille iskiosk med spind på væggene siger tak og farvel til mig, derefter ... nu kan jeg ikke huske mere, men tror nok, at det har noget at gøre med, hvordan det kan være, at jeg er strandet i her.

Igen i nat heftig drømmeaktivitet, men ikke noget, som jeg skønner, er vigtig at referere til denne side.

Hvorfor går du sådan igen, kære Mogens? Det er sådan, at jeg sagtens kan fremkalde den misundelse, som jeg havde i drømmen nu en halv time efter, at jeg er vågnet af søvnen. Jeg var drønhamrende misundelig over din status i familien Dahl, hvor du var på gæstebesøg. Du havde tydeligvis fået en særdeles attraktiv uddannelse, og du blev forkælet af dine forældre og forgudet midt i den kæmpeflok af unge, som tog ophold i dit hjem. Også det, var jeg misundelig over. Jeg var også sammen med din kæreste. Gudesøn, og hende var jeg tæt ved at komme i bukserne på.

Jeg prøvede også at ride på en hest, som angiveligt var din.
En fantastisk rolig og dejlig hest.

Jeg er slet ikke i tvivl om, at underbevidstheden arbejder med os idrømmesøvnen. Således var jeg den forgangne nat i Kaastrup, hvor min ekskone er født og opvokset. Jeg var kommet derud i min fars bil og havde en flaske sprut med mig. Vist nok vodka. Jeg havde vist nok drukket lidt af den og forsøgte at skjule den, men det var en umulig opgave. Frygtede min fars vrede. Jeg ville hjem, men kunne ikke få fat i køretøjet. Begyndte den lange march med vodkaen i hånden, som jeg forsøgte at skjule for naboer etc. Ja, den drøm var der jo ikke så mange tolkninger i. Den er jo sådan set lige ud af landevejen.

Jeg var i Sydamerika og besøgte Jens Bernhard og hans to brødre, som var på et togt i et fattigt bjergområde. De besøgte nogle indbyggere i en lille og fjern landsby. Det var en underlig oplevelse sådan at være på næsten den anden side af jordkloden. Jeg følte mig ikke helt tryk ved at være i alt dette fremmede.

Ovenstående er gennemlæst og reflekteret af pensioneret overlærer Hans Nielsen, som efterfølgende har karakteriseret det som Egon Strongminders manifest. Jeg vil nu nøjes med at betegne det som erindringer og betragtninger.

Egon Strongminder.

Det med småt:

Egon Strongminder:

Autodidakt, men har arbejdet professionelt som journalist ved tv, radio og i aviser i mere end 30 år. "Jeg blev erklæret "gal" allerede da jeg var omkring de 20 år. Siden har jeg haft et livslangt forhold med afbrud til diverse psykologer, psykiatere og andet skidtfolk. Ovenstående skal derfor ses som refleksioner over dette

© 2013 forfatter og Foreningen Outsideren – Alle rettigheder forbeholdes.

Indholdet kan citeres, når kilden klart fremgår af citatet. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele deraf, med henblik på kommerciel anvendelse, er kun tilladt med skriftlig tilladelse fra forfatteren og Foreningen Outsideren ifølge gældende dansk lov om ophavsret

Foreningen Outsideren udgiver Tidsskriftet Outsideren - Danmarks største brugerblad om psykiatri. Foreningen er 100 % uafhængig af politiske, religiøse og økonomiske interesser.

Tidsskriftet Outsideren udkom første gang for 17 år siden og laves af frivillige, der har erfaring med psykiske lidelser på egen krop.

Outsideren er et talerør for erfaringerne i sindssygen og forestillingerne derfra. Vi ved, at vanvid kan være både en rædsel - og uimodståeligt spændende.

Illustration: Eva toft

Layout og Illustration: Caroline Svendsen